

Vraag of hij hier wil komen, zoo gauw mogelijk liefst. Hij zal wel thuis zijn nu.... Dag!"

Op Hoogland sloeg ze geen acht meer. Maar haar doen en spreken waren zoo beslist, dat Huib haar zonder eenige opmerking begaan liet. Hij zette zich — kon wellicht nog van dienst zijn, zei hij tot zichzelf; hij was het dan toch geweest, die door zijn aanschellen hier.... 'n Uitstekend idee intusschen. Wat een tref, dit meisje juist. Verpleegster zeker.... Kees was nu weg, maar mevrouw, nog wat namopperend, stond besluiteloos op den kamerdrempel — nu pas blies ze de kaars uit — een zielig gekromde figuur. „'t Is zonde, wat het die kaars gedropen.... Zeker door de tocht.... Een geschiedenis toch ook, hoor, zoo'n mensch van de straat.... Zoo kun je wel van alles in je huis krijgen...."

Het meisje trok de lâ van een schrijfbureau open en haalde een fleschje te voorschijn. Hield dat onder het licht, nam de stop eraf, boog zich en rook eraan. Huib keek naar haar, aanhoudend, in een bijna beklemmende geboeidheid. Een gezichtje van-melk-en-bloed, toch niet kinderlijk meer, daarvoor te geestelijk-ernstig, met dien expressief-gesloten, schoon toch nog even golvenden mond, dat fijne neusje, licht hobbelen, waarvan de broos-dunne, roodig-doorschijnende vleugels zich nu en dan bewogen — eenig bewijs van ontroerde nervositeit. Het goudblonde haar, droog en springerig, omsfeerde stralend een recht, nobel voorhoofd. Zij trok de, veel donkerder blonde, wenkbrauwen aandachtig tezamen, zoodat de wegduikende oogen geheel in schaduw kwamen te liggen. Zoo stond ze, in schijn van de lamp. En Huibs blik werd wijder, hij voelde zijn bewogenheid toenemen, moest plotseling iets zeggen:

„Is u verpleegster?"

„Nee. Hoe dat?" Ze glimlachte zonder op te kijken. „Wél zoo iets. Ik ben student in de medicijnen." En ze wendde zich weer af en bukte, bracht het fleschje onder den grooten, voos-vlekkerigen neus van het grauw en verfrommeld oude-vrouwengezichtje. Dat toch aanvankelijk onbewogen bleef. Dan, na eenige seconden, rimpelden zich donkerder de vale oogleden, geheimzinnige spleetjes verwijdden zich; wezenloos steeg er een glanzing uit op, die het lamplicht zocht. Een beklemmende schrik deed Huibs voorhoofd verklammen. Of hij nu pas begreep wat daar vóór hem lag, in zijn duistere ellende: een stok-oud mensch, dat was bijna gestorven, alleen en op straat, van ontbering misschien, of nog wreeder lijden. O, afschuwelijk! Dat zoo iets kon! In een menschenlijke samenleving! — God ja, daar was het dus weer, het ontzettende.... Dat, waardoor 't soms haast onmogelijk scheen te leven.... Dat wat neersloeg telkens al je vreugde, al je illusies!

„Hoe is het, moedertje", vroeg warm en vriendelijk de blonde studente. „Gaat het al wat beter?"